Lesson 3 for October 18, 2025

ຄວາມຊົງຈຳແຫ່ງພຣະຄຸນ

“ໃຫ້ບອກພວກເຂົາວ່າ ພຣະເຈົ້າ
ຢາເວ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ
ໄດ້ເຮັດໃຫ້ແມ່ນ້ຳຈໍແດນແຫ້ງສຳ
ລັບພວກເຈົ້າ ຈົນກວ່າພວກເຈົ້າ
ທຸກໆຄົນ ຂ້າມໄປໄດ້ໝົດ ເໝ
ື້ອນດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຢາເວ ພຣະ
ເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນ້ຳ
ທະເລແດງແຫ້ງລົງສຳລັບພວກ
ເຮົາ. ເພາະເລື່ອງນີ້ທຸກໆຄົນທີ່
ເທິງແຜ່ນດິນໂລກຈະຮູ້ວ່າ ພຣະ
ຫັດຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວຊົງຣິດອຳ
ນາດຍິ່ງໃຫຍ່ເທົ່າໃດ ແລະ ພວກ
ເຈົ້າກໍຈະຢຳເກງພຣະເຈົ້າຢາເວ
ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າສືບໄປ”

ຢຊ 4:23, 24

ລະດູໃບໄມ້ປົ່ງ. ຝົນ ແລະ ຫິມະໄດ້ລະລາຍຈົນເຮັດໃຫ້ແມ່ນ້ຳຈໍແດນຖ້ວມລົ້ນ, ນ້ຳໄດ້ໄຫລຢ່າງແຮງລົງສູ່ທະເລແດງ. ແມ້ແຕ່ໃນບໍລິເວນທີ່ຕື້ນທີ່ສຸດເຊັ່ນ—ທ່າສຳລັບຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ—ການຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນແມ່ເປັນເລື່ອງອັນຕະລາຍຫລາຍ.

ແລ້ວປະຊາຊົນຈະຂ້າມແມ່ນ້ຳໄປໄດ້ແນວໃດ?, ທັງໆທີ່ມີຄົນແກ່ຊະຣາ, ຍິງທີ່ຕັ້ງຄັນ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ສັດລ້ຽງ?

ສຳລັບມະນຸດແລ້ວ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ແຕ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ງ່າຍຫລາຍ: “ຈົ່ງຊຳຣະຕົນເອງໃຫ້ບໍຣິສຸດ ແລະ ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ.”

ການຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ (ຢຊ 3):

- ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມບໍຣິສຸດ
- ຄວາມອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ

ການຈື່ຈຳ ແລະ ການລືມ (ຢຊ 4):

- ໝາຍສຳຄັນແຫ່ງຄວາມຊົງຈຳ
- ອັນຕະລາຍສຳລັບການລືມ

ຫີນສີລາທີ່ມາຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ

ການຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນ
(ຢຊ3)

ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມບໍລິສຸດ

"ແລ້ວໂຢຊວຍກໍ່ສັ່ງປະຊາຊົນວ່າ, ຈົ່ງຊຳລະຕົນໃຫ້ບໍລິສຸດ ເພາະມື້ອື່ນພຣະເຈົ້າຢາເວຈະເຮັດການອັດສະຈັນໃນທ່າມກາງພວກເຈົ້າ.' " (ຢຊ 3:5)

ເປັນເວລາ 40 ປີ ທີ່ເມກໄດ້ສົ່ງສັນຍານໃຫ້ມາການຮື້ຖອນຄ້າຍແລະອອກເດີນທາງໄປຕັ້ງຄ້າຍຢູ່ບ່ອນໃໝ່ຕາມທີ່ຫີບພັນທະສັນຍາໄດ້ນຳພາ (ຈຊບຊ. 9:17; 10:33).

ເຖິງເວລາທີ່ຕ້ອງເຄື່ອນຍ້າຍຊຸມຊົນແລ້ວ. ພວກເຂົາໄດ້ຮື້ຄ້າຍທີ່ ຊິດທິມ Shittim ແລະໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຂຶ້ນເພາະວ່າໄດ້ຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນເປັນເວລາສາມວັນ. ຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ຕິດຕາມຫີບພັນທະສັນຍາໄປທີ່ດິນແດນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ (ຢຊ. 3:1-3).

ແຕ່ມີເງື່ອນໄຂໜຶ່ງ ຄື: (ຢຊ. 3:5). ພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ (ທຳຄວາມສະອາດເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະຮ່າງກາຍ), ລະຖິ້ມຄວາມບາບ, ແລະ ເປີດໃຈຮັບຕໍ່ການເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ

ສັນຍາລັກທີ່ຫີບພັນທະສັນຍາໄດ້ມອບໄວ້

ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ (ພຣະບັນຍັດ 10 ປະການ)

ໄວ້ວາງໃຈໃນການເບິ່ງແຍງຂອງພຣະອົງ

ເຄົາລົບຜູ້ນຳທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຈາກພຣະເຈົ້າ

ຄວາມອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ

“ໃນທັນໃດນັ້ນນ້ຳທີ່ໄຫລມາຈາກທາງເໜືອກໍຢຸດໄຫລ ແລະ ໂຮມເຂົ້າກັນທີ່ເມືອງອາດາມ ຢູ່ໃກ້ກັບເມືອງຊາເຣທານ ສາຍນ້ຳທີ່ໄຫລລົງສູ່ທະເລຕາຍ ຖືກຕັດຂາດໝົດກົ້ງ ແລະ ປະຊາຊົນຈຶ່ງສາມາດຂ້າມນ້ຳໄປໃກ້ກັບເມືອງເຢຣີໂກໄດ້” (ຢຊ 3:16)

ພຣະເຈົ້າແມ່ນ “ຜູ້ທີ່ຊົງກະທຳການອັດສະຈັນແຕ່ຜູ້ດຽວ” (ພສສ. 72:18). ເພາະສະນັ້ນ, ເຮົາຈຶ່ງຍອມຮັບວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວ (ພສສ. 86:10); ພວກເຮົາຈື່ໃນການອັດສະຈັນທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດ (ພສສ. 77:11); ແລະເລົ່າເຖິງພຣະລາດສະກິດຂອງພຣະອົງ (ພສສ. 96:3).

ບໍ່ມີສິ່ງໃດຍາກຫລາຍເກີນໄປສຳລັບພຣະອົງ, ຜູ້ທີ່ຊົງສ້າງຊັບພະທຸກສິ່ງ (ຢຣມຢ. 32:17; ລກ 1:37). ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງວາງໃຈໄດ້ວ່າ ພຣະອົງສາມາດກະທຳສິ່ງອັດສະຈັນໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຊັ່ນກັນ (ພສສ. 107:8).

ການຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນແມ່ນໜຶ່ງໃນສິ່ງທີ່ອັດສະຈັນ, ນັ້ນແມ່ນຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງການອັດສະຈັນທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນໂຕຂອງພວກເຮົານັ້ນກໍຄື: ການເດີນທາງເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນອານາອານ ແຫ່ງສະຫວັນ(ຊຄລຢ. 8:6-8).

ການຈື່ຈຳ ແລະ ການລືມ
(ຢຊ 4)

ໝາຍສຳຄັນແຫ່ງຄວາມຊົງຈຳ

“ກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນໝາຍສຳຄັນໃຫ້ປະຊາຊົນຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃນພາຍຄັ້ງໜ້າ ເມື່ອລູກຫລານຂອງພວກເຈົ້າຖາມວ່າ, ກ້ອນຫີນເຫລົ່ານີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າຢ່າງໃດຕໍ່ພວກເຈົ້າ? ກໍ່ໃຫ້ພວກເຈົ້າຕອບວ່າ ເມື່ອຫາມຫີບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຂ້າມແມ່ນ້ຳຈໍແດນນັ້ນ ແມ່ນ້ຳນັ້ນກໍໄດ້ເຊົາໄຫລ, ກ້ອນຫີນນີ້ຈະເປັນສິ່ງເຕືອນປະຊາຊົນ. (ຢຊ 4:6-7)

ໃນພຣະຄຳພີນັ້ນ, ໝາຍສຳຄັນຕ່າງໆມີຄວາມໝາຍຫລາຍຢ່າງ:

ສະແດງເຖິງການກະທຳອັນອັດສະຈັນ (1 ກສ 13:3)

ເປັນສັນຍາລັກຂອງບາງສິ່ງບາງຢ່າງ (ປຖມກ. 9:13)

ເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງການຊົງເຕືອນ(Ex. 12:13)

ເປັນສັນຍາລັກທີ່ເດັ່ນຊັດ (ອຊກ 20:20)

ເປັນເຄື່ອງເຕືອນຄວາມຊົງຈຳ(ປຖມກ. 28:18)

ຫີນ 12 ກ້ອນ ທີ່ນຳມາຈາກແມ່ນ້ຳຈໍແດນ ເຊິ່ງໂຢຊວຍໄດ້ຕັ້ງໄວ້ເປັນໝາຍສຳຄັນນັ້ນ, ໄດ້ກາຍມາເປັນ: ຄວາມຊົງຈຳ

ນອກເໜືອຈາກຄວາມຊົງຈຳແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງອັນໃດເມື່ອຊົງຂໍໃຫ້ສ້າງກອງຫີນເຫລົ່ານີ້ຂຶ້ນ(ຢຊ. 4:6-7)?

ຄົນລຸ້ນໃໝ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳ. ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາຕ້ອງຕັ້ງຢູ່ບົນພື້ນຖານການອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພໍ່ແມ່ທີ່ຈະຖ່າຍທອດຄວາມຮູ້ເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກັບລູກຫລານ (ພບຍສ. 4:9). ໂດຍຄວາມຮູ້ນີ້, ແຕ່ລະຄົນຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນເອງ

ອັນຕະລາຍຂອງການລືມ

“ປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ລືມໄລພຣະເຈົ້າຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກຕົນ; ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາບຕໍ່ສາຍຕາພຣະເຈົ້າຢາເວ ແລະ ຂາບໄຫວ້ຮູບເຄົາຣາບາອານ ແລະ ເຈົ້າແມ່ນອາເຊຣາ” (ພຜປຄ 3:7)

ໃນການຕັ້ງຫີນທີ່ລະນຶກ 12 ກ້ອນຢູ່ເມືອງກີລາກາ, ໂຢຊວຍໄດ້ເນັ້ນເຖິງສອງຈຸດ (ໂຢຊວຍ 4:23):

ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ທະເລແດງແຫ້ງຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ(ໂຢຊວຍ, ຄາເລັບ ແລະ ຄົນບໍ່ຫລາຍທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຈາກຍຸກທີ່ອອກມາຈາກເອຢິບ)

ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ແມ່ນ້ຳຈໍແດນແຫ້ງໄປຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ(ຄົນລຸ້ນໃໝ່ເກີດທີ່ທະເລຊາຍ ແລະ ຖືກກຳນົດໃຫ້ເຂົ້າໄປພິຊິດຄານາອານ)

ຄົນລຸ້ນໃໝ່ກຳລັງຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍທີ່ຈະເຮັດຜິດພາດເຊັ່ນດຽວກັນກັບພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນກໍ່ຄື: ການລືມພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຕາເສຍດາຍພວກເຂົາລືມ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດທີ່ຕາມມາ (ພຜປຄ 3:7-8).

ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງເປັນເລື່ອງທີ່ສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະຈົດຈຳເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເບິ່ງແຍງບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຊ່ວງເວລາທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນພຣະຫັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງດ້ວຍຕາຂອງພວກເຮົາເອງໃນວັນທີ່ພຣະອົງສະເດັດມາ

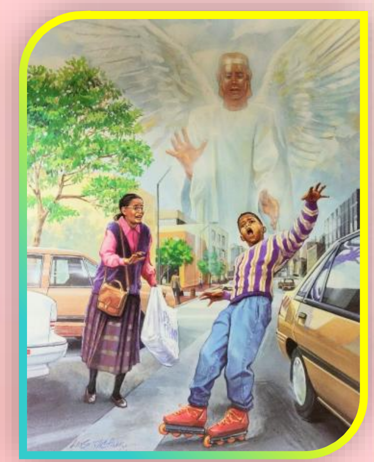

ຫີນສິລາທີ່ມາຈາກ
ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ

"ພຣະອົງໄດ້ປ່ຽນທະເລເລິກໃຫ້ເປັນດິນແຫ້ງໄປ ປູ່ຍ່າຕາຍາຍຂອງພວກເຮົາໄດ້ຍ່າງຂ້າມນໍ້ານັ້ນ ຢູ່ທີ່ນັ້ນພວກເພິ່ນຕ່າງກໍຊົມຊື່ນຍິນດີ ເພາະສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳນັ້ນ!" (ພສສ66:6)

"ທະເລແດງໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ ແລະປົບໜີໄປ, ແມ່ນໍ້າຈໍແດນໄດ້ຢຸດໄຫລແລ້ວກໍ່ໄຫລຄືນມາອີກ (ພສສ 114:3)

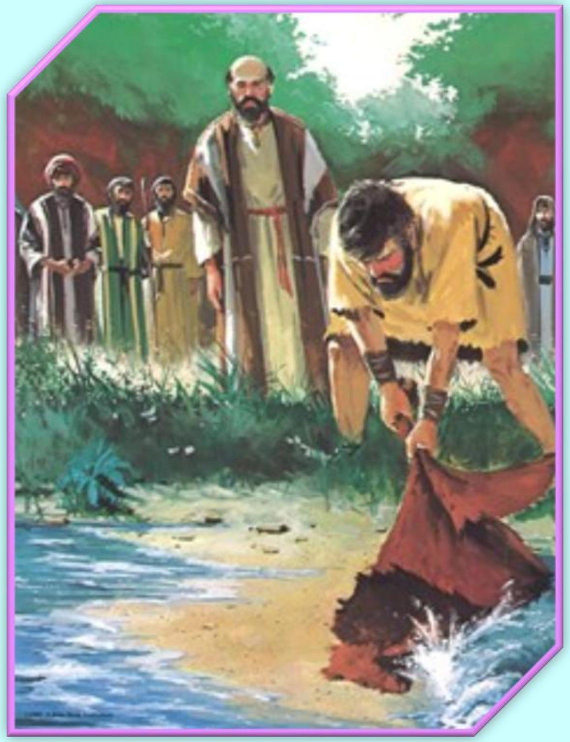

ການຂ້າມທະເລແດງ ແລະການຂ້າມແມ່ນໍ້າຈໍແດນເປັນສອງເຫດການທາງປະຫວັດສາດທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັນ, ເປັນເຫດການທີ່ສຳຄັນໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງການໄຖ່ບາບ (ພສສ. 66:6; ພສສ. 114). ເມື່ອເອົາທັງສອງເຫດການມາລວມກັນແລ້ວ ກໍ່ປຽບເໝືອນກັບເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການປົດປ່ອຍພວກເຮົາອອກຈາກຄວາມບາບ ແລະ ການທີ່ພວກເຮົາຈະເຂົ້າໄປເຖິງຊີວິດອັນນິຣັນດອນ.

ການຂ້າມແມ່ນໍ້າຈໍແດນຢ່າງອັດສະຈັນ ແລະ ການຖືກຮັບຂຶ້ນໄປເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າທີ່ສະຫວັນ ເປັນຄວາມຈິງສຳລັບເອລີຢາ (2 ກສ 2:1, 7, 8, 11).

ສຳລັບເອລີຊາແລ້ວ, ເຫດການດຽວກັນນີ້ເປັນສັນຍານຂອງການໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ລາວສາມາດເຮັດພັນທະກິດໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ (2 ກສ 2:14-15).

ການລົງໄປທີ່ແມ່ນໍ້າຈໍແດນມີຜົນເຊັ່ນກັນກັບພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຮັບຣິດເດດຈາກພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ເພື່ອເຮັດພັນທະກິດໃຫ້ສຳເລັດ ນັ້ນກໍ່ຄື: ການປົດປ່ອຍພວກເຮົາອອກຈາກຄວາມບາບ ແລະ ປະທານຊີວິດອັນນິຣັນດອນໃຫ້ (ມລກ 1:9-11; ຢຮ 1:29; 3:16).

“ຈົ່ງໃຫ້ພວກເຮົາລະນຶກເຖິງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ພຣະເມດຕາອັນເລີກເຊິ່ງຂອງພຣະອົງ, ໃຫ້ພວກເຮົາຕັ້ງສິລາແຫ່ງຄໍາພະຍານຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຈາລຶກເລື່ອງລາວອັນລໍ້າຄ່າຂອງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກະທໍາເພື່ອພວກເຮົາໄວ້ເທິງສິລາເຫລົ່ານັ້ນ. ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາໄດ້ທົບທວນການປະຕິບັດວຽກງານຂອງພຣະອົງ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາປະກາດດ້ວຍຄວາມປຽມລົ້ນແລະດ້ວຍໃຈທີ່ປິຕິຍິນດີວ່າ:ຍ້ອນພຣະຄຸນຄວາມດີທີ່ມີຕໍ່ຂ້ານ້ອຍທຸກປະການ ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍຫຍັງແດ່ແກ່ພຣະເຈົ້າຢາເວ? ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍເຫລົ້າອະງຸ່ນຢ່າງດີແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພື່ອຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງທີ່ຊ່ວຍຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພົ້ນ, ຂ້ານ້ອຍຈະຖວາຍສິ່ງທີ່ໄດ້ສາບານໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າຢາເວໃນທີ່ຊຸມນຸມຊົນທັງປວງຂອງພຣະອົງນັ້ນ." ພສສ 116:12-14”

EGW (The Desire of Ages, p. 348)